

CUPRINS

CAPITOLUL 1: Experiența morții	11
CAPITOLUL 2: Cei care te întâmpină	39
CAPITOLUL 3: Experiența, în apropierea morții	49
CAPITOLUL 4: Școlile	61
CAPITOLUL 5: Marele tur	99
CAPITOLUL 6: Diferite niveluri de existență	135
CAPITOLUL 7: Așa-numitele vieți „rele”	165
CAPITOLUL 8: Ghizii	195
CAPITOLUL 9: Dumnezeu și Iisus	209
CAPITOLUL 10: Satana, posedarea și demonii	223
CAPITOLUL 11: Fantomele și fenomenele poltergeist	245
CAPITOLUL 12: Planificarea și pregătirea	259
CAPITOLUL 13: Consiliul general	275
CAPITOLUL 14: Imprimarea	295
CAPITOLUL 15: Fenomenul Walk-in	309
CAPITOLUL 16: Călătoria de întoarcere	331
DESPRE AUTOARE	350

Capitolul 1

Experiența morții

AM FOST ACUZATĂ că am comunicat cu spiritele morților, am primit un „nu” categoric în cercurile religioase. Nu m-am gândit niciodată la acest lucru în acest mod, dar presupun că este adevărat. Cu excepția faptului că morții cu care vorbesc eu nu mai sunt morți, ci trăiesc din nou astăzi și își desfășoară viața de zi cu zi. Fiindcă, vedeți voi, eu sunt o regresionistă. Acesta este termenul folosit pentru o hipnotizatoare specializată în regresiile în vieți trecute și în cercetarea istoriei.

Mulți oameni încă mai au dificultăți de a accepta ideea că eu sunt capabilă să mă întorc în timp și să vorbesc cu persoane care își re trăiesc alte vieți, de-a lungul istoriei. Dar eu m-am obișnuit repede cu asta și mi s-a părut fascinant. Am scris cărți care descriu unele din aventurile mele, în acest domeniu incredibil.

Pentru majoritatea hipnotizatorilor, lucrul cu viețile anterioare este strict interzis. Nu înțeleg cu adevărat de ce, dar cred că ei se tem de ceea ce ar putea descoperi și preferă să rămână în situații cunoscute și familiare, pe care sunt siguri că le pot gestiona. Un astfel de terapeut mi-a mărturisit, de parcă ar fi realizat un adevărat progres: „Am încercat unele regresii. Odată, am dus pe cineva înapoi în timp, în perioada în care era copil.”

Era atât de serios, încât mi-a fost aproape imposibil să îmi înăbuș râsul, în timp ce i-am răspuns: „Oh? Eu de acolo încep.”

Chiar și în rândul altor regresioniști care lucrează în mod regulat cu amintirile din vieți anterioare ca terapie, am descoperit că mulți hipnotizatori se tem să treacă un subiect hipnotizat prin experiența morții sau să se aventureze în perioadele dintre vieți, când se presupune că o persoană este „moartă”. Ei se tem că s-ar putea întâmpla ceva de natură fizică cu trupul viu al subiectului aflat în transă. Ei se tem că subiecții ar putea fi vătămați cumva de retrăirea acestor amintiri, mai ales dacă sunt traumatizante. Dar după ce am trecut prin această experiență cu mii de subiecți, eu știu că nu apar probleme de natură fizică, chiar dacă personalitatea regresată a murit într-un mod oribil. Desigur, iau întotdeauna precauții speciale pentru a mă asigura că nu vor exista efecte fizice. Bunăstarea subiectului meu constituie întotdeauna preocuparea mea imediată. Eu simt că tehnica mea protejează complet subiectul. Altfel, nu aș încerca să fac acest gen de cercetare.

Planul vieții dintre vieți, așa-numita stare „a morții”, mi se pare a fi cea mai interesantă sferă a existenței pe care am întâlnit-o, deoarece cred că acolo se găsesc multe informații care pot fi de mare folos pentru omenire. Cred că oamenii ar putea ajunge să înțeleagă că moartea nu este ceva de care să se teamă. Când se vor confrunța cu acest moment din viața lor, vor putea constata că nu este o experiență nouă, ci una pe care o cunosc bine. Deja au trecut prin ea de multe ori. Nu vor mai pleca atunci în marele necunoscut terifiant, ci vor merge într-un loc familiar pe care l-au vizitat deja de multe, multe ori. Un loc pe care

mulți îl numesc „acasă”. Sper că oamenii vor putea învăța să vadă nașterea și moartea ca pe niște cicluri evolutive prin care fiecare persoană trece de mai multe ori, prin urmare, aceste cicluri constituie o parte naturală a creșterii sufletului lor. După moarte există o viață și o existență în alte planuri, la fel de reală ca lumea fizică, pe care o văd în jurul lor. Ba, mai mult, poate fi ceva și mai real.

Odată, vorbeam cu o femeie care se considera „iluminată” și încercam să îi explic câteva dintre lucrurile pe care le-am descoperit. I-am spus că am făcut cercetări despre cum este să mori și unde mergi după aceea. Ea a întrebat entuziasmată: „Unde te duci... în Rai, în iad sau în purgatoriu?”.

Am fost dezamăgită. Dacă acestea erau singurele alegeri pe care le putea accepta mintea ei, era evident că femeia nu era atât de iluminată pe cât credea.

I-am răspuns, exasperată: „În niciunul din aceste locuri!”.

A fost șocată. „Vrei să spui că rămâi pe Pământ?”.

MI-AM DAT SEAMA atunci că pentru a scrie această carte trebuie să îmi refac traiectoria, pornind din locul unde mă aflam când s-a deschis prima dată ușa și să încerc să îmi amintesc credințele și gândurile pe care le aveam, înainte de a intra lumina. Nu este o sarcină ușoară dar este necesară, dacă vreau să-i înțeleg pe cei care încă mai caută acea ușă și acea lumină, să mă relaționez cu ei. Căci trebuie să le vorbesc în termeni pe care ei îi pot înțelege și să încerc să îi conduc cu blândețe pe calea conștientizării. Apoi își vor putea trăi viața la maximum, fără teamă de ceea ce va aduce ziua de mâine.

Pentru mulți oameni, cuvântul „moarte” pare a fi o interdicție definitivă și lipsită de speranță. Un gol negru plin de mister și de confuzie, deoarece reprezintă o separare față de lumea fizică, singurul loc în care ei știu că există în mod cert. Ca multe lucruri în viață, moartea este ceva necunoscut și e învăluită în mister, în folclor și superstiție, prin urmare, este ceva de temut. Cu toate acestea, știm că toată lumea va trebui să o experimenteze în final. Indiferent cât de mult ne-am dori să o împingem în spatele minții noastre și să nu ne mai gândim la ea, știm că trupul acesta este muritor și va expira într-o zi. Ce se va întâmpla atunci? Va pieri și personalitatea pe care o considerăm a fi noi înșine, odată cu învelișul fizic? Această viață constituie oare tot ce există? Sau mai există ceva în plus, ceva rar și frumos, dincolo de ceea ce știm că este viața? Poate că Biserica are dreptate când predică despre Rai, pentru cei buni și evlavioși, și despre iad, pentru cei răi și blestemați. Mânată de curiozitatea mea insașiabilă, eu sunt mereu în căutarea răspunsurilor și cred că mai există mulți oameni care împărtășesc dorința mea de a cunoaște adevărul. Viața noastră ar fi mult mai ușoară dacă ne-am putea trăi timpul în fericire și în iubire, fără să ne temem de ceea ce se află la sfârșit.

Când am început prima mea cercetare prin regresii, nu aveam idee dacă voi găsi răspuns la vreuna din aceste întrebări. Fiind pasionată de istorie, mi-a plăcut să mă întorc în timp și să vorbesc cu oameni din diferite epoci. Mi-a plăcut să retrăiesc istoria, pe măsură ce se derula, așa cum era văzută prin ochii subiecților mei, în timp ce își aminteau celelalte vieți. Am vrut să scriu cărți despre versiunile lor din aceste perioade istorice, pentru că fie-